

צידה לדרך:

עלון תורני אקטואלי לילדי ישראל

יו"ל מידי שבוע עם תכנים מגוונים!

פרשת ויצא

עלון מס' 27

בְּדֶרֶךְ הָאֲמוּנָה

עלון זה מוקדש לרפואתו השלמה של הרב אברהם נחמן בן שיינע רחל בתושח"י

במקל עבה שהיה בידו, והלה לו. תמהו החסידים לפשר הדבר אולם מיד חזרו לתלמודם, כיון שראו שהפנדקאי ממשיך לשבת אתם, שומע דברי תורה מפיהם, והוא שמח וטוב לב. לאחר חצי שעה, שוב הגיע השליח, דפק והלה לו.

התפלאו החסידים על התנהגות זו, "מה הוא רוצה?" שאלו את ר' יחזקאל. "זוהי תזכרת מהפריץ שעלי לשלם את השכירות, ובמדה ולא אשלם, ישליכו אותי ואת משפחתי לבית האסורים".

"ומדוע אינה משלם לו? הרי לפי מראה פניה נראה כי הפסך מצוי בידה?" המשיכו לשאל. "לא כן הדבר, אין בכיסי ולו פרוטה שחוקה", ענה להם ר' יחזקאל, "אולם בטוח אני כי זמן לי הבורא יתברך את הפסך במועדו. עד המועד נשארו לי עוד שלש שעות..."

כשעבר הזמן, לבש ר' יחזקאל את מעילו, חבש את כובעו ונפרד מהחסידים לשלום, באמרו

בסוף הפרשה הקודמת, מספר פי יעקב אבינו יוצא בעצת אמו מארץ פנעז לכוון חרן, לבית יודו לבן הארמי. מוכא במדרש: כשיצא יעקב מבאר שבע חסר כל, לאחר שאליפז נטל ממנו את כל רכושו, במקום להרגו, אמר: "אשא עיני אל ההרים, מאין יבא עזרי? אליעזר, כשהלה למצא פלה ליצחק, לקח עמו עשרה גמלים מלאים כל טוב, ואני אין לי מאומה, לא נזם ולא צמיד. וכי בשל כה אאבד את בטחוני כבוראי? עזרי מעם ה' עשה שמים וארץ!"

לפנינו ספור על "מדת הבטחון":

רבנו ישראל ה'בעל שם טוב' רצה ללמד את חסידיו מהו בטחון אמתי בה', ובקש מהם: "סעו לכפר הסמוך, לפנדק של ר' יחזקאל".

נסעו החסידים לביתו של ר' יחזקאל, בעל הפנדק, ובקשו ללון בביתו. הוא קבלם בסבר פנים יפות, ולאחר תפלת ערבית סעדו את לבם וישבו ללמד. בשעת לילה מאחרת הופיע שליח הפריץ בפנדק, הכה שלש פעמים על הדלת

שהוא בדרךכו לשלם לאדון הכפר את השכירות. "האם יש לה כבר את מלוא הסכום?" שאלו החסידים. "עדין אין לי אף פרוטה, אף סמוך אני ובטוח כי עד שאגיע לבית הפריץ, ירחם עלי ה' ויתן לי כל צרכי..."

עמדו החסידים בפתח ביתו של ר' יחזקאל, והביטו כיצד מתרחק הוא לאטו. לפתע נעצרה עגלת סוסים לידו, והעגלון פתח עמו בדברים. לאחר זמן מה הושיט הוא לר' יחזקאל מעטפה, האיץ בסוסים ונסע.

מהרו החסידים לשאל את בעל הפנדק לפשר

הדבר. "כפי שאמרתי לכם", השיב. "זמן לי ה' קונה לכל היינות שאיצר בעזרת ה' בחרף הבא... ובנוסף שלם לי מיד את כל הכסף, מראש, בזמן..."

המה ראו כן תמהו... התרגשו תלמידי רבנו הבעש"ט ממדת הבטחון בה' שיש לרבי יחזקאל, ולמדו פרק בעבודת ה' תמימה.

הבה נלמד מיעקב אבינו. גם כאשר הכל נראה אפר, חשוק ומפחיד, נשא עינים לשמים ונכריז: "מאין יבוא עזרי? עזרי מעם ה'!"

בְּדֶרֶךְ הַפְּרִיָּשָׁה

באותה אכסניה לן באותו לילה גם פריץ נכבד ובעל נכסים לרב. באמצע הלילה חלם הפריץ חלום. בחלומו נאמר לו, כי עמו באכסניה ישן אורח יהודי, ובכיסו פרטים הגרלה שעתיד לזכות בזכייה הגדולה. "אם תחליף את פרטיסך בפרטיס של היהודי, תפל הזכייה הגדולה בחלקך", שמע הפריץ את הקול הקורא אליו בחלום.

התעורר הפריץ משנתו, ונכח כי אף חלום חלם. התהפף על צדו השני ושקע שוב בתרדמה. אולם החלום שב ונשנה. התעורר הפריץ שוב משנתו, והבין כי אין זה חלום-שוא. מיד קרא למשרתיו, וצוה עליהם לבדק אם יש באכסניה אורח יהודי, ואם-כן - להביאו אליו מיד.

כעבור כמה דקות עמד לפני הפריץ היהודי העני, טרוט עינים ורועד מפחד, מתאמץ להבין על מה ולמה הזעק באישון-לילה להתיצב לפני הפריץ. "האם יש בידך פרטיס הגרלה?" חקר הפריץ. "אכן אדוני", ענה היהודי, תמה ומפחד. "גם בידך פרטיס כזה", אמר הפריץ. "הבה נחליף בינינו את הפרטיסים, ובתמורה אוסיף לה כמה זהובים".

היהודי, שזכר את הבטחת הצדיק שברכישת פרטיס הגרלה תבוא ישועתו, לא רצה להפרד מהפרטיס שרכש בכרכת רבו. אור את כל אמץ לבו, וסרב. "גם אם יציע לי אדוני כסף רב, איני מוכן להמיר את הפרטיס שבידי בפרטיס אחר", אמר. הפריץ נסה להעלות את המחיר, והגיע עד

לפני שנים רבות, היה עשיר גדול, שלא נהג זהירות מספקת בכספו, ומדי פעם שלח את ידיו בעסקים נטולי בסיס. אט-אט קטן עשרו, עד שיירד מנכסיו ונעשה עני ואביון. כדי לזון את משפחתו, נאלץ לטל הלואות. בקר וערב התדפקו הנושים על דלת ביתו, ומצבו היה ככי-רע.

מכיון שרגיל היה כל זמיו לנסע אל הצדיק רבי לוי-יצחק מברדיצ'ב, החליט גם הפעם לנסע אליו כדי לתנות לפניו את צרתו ולבקש את ברכתו. הקשיב הצדיק בתשומת-לב לספור העצוב, ולמשה דקות אחדות שקע בהרהורים. לבסוף הרים את ראשו, הביט ביהודי העומד מולו ואמר: "לדעתי, כדאי שתקנה לעצמך פרטיס הגרלה, פיס', ובעז"ה מכאן תבוא הישועה".

נשא העני מבט אמלל אל הצדיק, ואמר: "יודע אני בבטחה כי ברכתו של הרבי תתקום, אף איני יודע מתי אופה לכה, ושמה יארה הדבר זמן-מה. עד אז יוסיפו הנוגשים להציק לי ולרדף אותי. נוסף על כה, בת יש לי שכבר הגיעה לפרקה וצריה אני להשיאה". חיוף קל עלה על שפתיו של רבי לוי-יצחק. "לה לדרךך והקב"ה יעזר לה עוד קדם", סתם ולא פירש.

עם צאתו מבית הצדיק, מהר העני לרכש פרטיס הגרלה וטמנו היטב בכיסו. בדרךכו חזרה לביתו, נטה לעת ערב ללון באחת האכסניות שבדרך.

ראיתי כי פרטיסו יזכה ולא שלה. ואֵלף הַזְהוּבִים שֶׁהֶעֱנִיק לָהּ נוֹסֵף עַל כֶּה, הֵם מִשׁוּם שֶׁבִקְשַׁת כֶּסֶף מִיָּד כְּדֵי שֶׁתּוּכַל לְהִשְׂיֵא אֶת בֵּתְךָ. לְכֵן נוֹשַׁעַת תַּחֲלָה בִישׁוּעָה קִטְנָה, וְלֵאחֲרַי מִכּוֹן הַגִּיעָה הַיִּשׁוּעָה הַגְּדוּלָּה".

בְּאוֹתָהּ שָׁעָה הִבִּין הַיְהוּדִי אֶת שְׂרָמּוֹ לוֹ הַצַּדִּיק בְּטָרֵם לְכַתּוֹ בַּפֶּעַם הַקּוֹדֶמֶת – "הַקֵּב" הַיְעוֹר לָהּ עוֹד קֹדֶם".

חֹזֵר הַיְהוּדִי לְבֵיתוֹ וְנִעְשָׂה גִבִּיר גְּדוֹל. חֵלֶק נִכְבָּד מִכֶּסֶף הַזְכִּיָּה הַקְּדִישׁ לְמַעֲשֵׂי צְדָקָה וְחֶסֶד וּמַעֲתָה נֹהֵר לְשֹׁמֵר עַל כֶּסֶפוֹ וְלֹא לְבִזְבוּזוֹ בַּעֲסָקִים מִפְּקָפָקִים.

כְּשֵׁסִים הַצַּדִּיק רִבִּי מִנַּחֵם מְעַנְדֵּל מוֹיִז'ניץ לְסַפֵּר סִפּוּר זֶה לְחֶסֶדִּיו, הוֹסִיף וְאָמַר: "לְזֶה כִּנּוֹן הַקֵּב" הַבְּאֵמְרוֹ לְיַעֲקֹב אֲבִינוּ, 'כִּי לֹא אֶעֱזֹבְךָ עַד אֲשֶׁר אִם עָשִׂיתִי אֶת אֲשֶׁר דִּבַּרְתִּי לָךְ'. וְלִכְאוּרָה קִשָּׁה, מָה הַחֲדוּשׁ? וְכִי יַעֲלֶה עַל הַדַּעַת שֶׁהַקֵּב" הַיִּנְטֵשׁ אֶת יַעֲקֹב מִבְּלִי לְקִיָּם אֶת הַבְּטָחָתוֹ?! אֵלֵּא, כֶּה הוּא הַפְּרוּשׁ: 'לֹא אֶעֱזֹבְךָ' – גַּם בַּתְּקוּפַת-הַבִּינִים שֶׁלִּפְנֵי קִיּוֹם הַהַבְּטָחָה – 'עַד אֲשֶׁר אִם עָשִׂיתִי אֶת אֲשֶׁר דִּבַּרְתִּי לָךְ'. גַּם לִפְנֵי בּוֹא הַיִּשׁוּעָה הַגְּדוּלָּה לֹא יַעֲזֹבְנוּ הַקֵּב"ה, וְעַד אֲזַי תִּהְיֶה יִשׁוּעָה קִטְנָה".

לְמַחִיר שֶׁל אֵלֶף זְהוּבִים! אֵהּ הַיְהוּדִי עוֹמֵד בְּסִרוּבוֹ. כְּעַס הַפְּרִיץ, וּבְחֻמַּת זַעֲמוֹ צָנָה עַל מִשְׁרָתוֹ לְהוֹצִיא אֶת הַכֶּרֶטִּים בְּכַח מִיַּד הַיְהוּדִי.

עָשׂוּ הַמִּשְׁרָתִים כְּמִצּוֹת אֲדוֹנָם, וְהוֹצִיאוּ אֶת הַכֶּרֶטִּים מִיַּד הַיְהוּדִי. הַפְּרִיץ הִגְזִיל בְּקֶשׁ לְהוֹכִיחַ אֶת 'שָׂרוּ'; נָתַן לַיְהוּדִי אֶת כֶּרֶטִּים הַהַגְרָלָה שֶׁלוֹ וְכֵן אֵלֶף זְהוּבִים, כְּפִי שֶׁהֶצִיעַ קֹדֶם לָכֵן. "מִלָּה הִיא מִלָּה", אָמַר הַפְּרִיץ וְחִיָּה בְּלִגְלוּג.

שָׁבוּר וּמְדַכָּא חֹזֵר הַחֶסֶד לְחֶדְרוֹ, כְּשֶׁבִידּוֹ כֶּרֶטִּים הַהַגְרָלָה שֶׁל הַפְּרִיץ וְאֵלֶף הַזְהוּבִים. הוּא יָדַע כִּי בְּהִלָּקָה מִמֶּנּוּ הַכֶּרֶטִּים שָׁרַכְשׁ בְּמִצּוֹת רַבּוֹ, הַפְּסִיד אֶת סְכוּם הַזְכִּיָּה הַעֲצוּם שֶׁל הַפְּרַס הַגְּדוֹל בַּהַגְרָלָה. אַף-עַל-פִּי כֵן נִסָּה לְהִתְאוּשֵׁשׁ וּלְנַחֵם אֶת עַצְמוֹ. "גַּם זֶה לְטוֹבָה", חָשַׁב, "לְפָחוֹת אוֹכַל לְפָרַע מִקְצַת חוֹבוֹתֵי, וְאֵף לְחַתֵּן אֶת בֵּית בְּהֶרְחָקָה".

לֹא אָרְכוּ הַיָּמִים, וְכֶרֶטִּים הַהַגְרָלָה שֶׁנָּתַן הַפְּרִיץ לַיְהוּדִי הוּא שְׂזָכָה בְּזָכִיָּה הַגְּדוּלָּה. עִם הַנֹּדַע הַדָּבָר, מִהֵרָ הֶעֱנִי הַמַּתְעַשֵּׂר לְנִסְעַ לְבֵית הַצַּדִּיק, כְּדֵי לְסַפֵּר לוֹ עַל כֶּה וְכֵי לְהוֹדוֹת לוֹ עַל הַבְּרָכָה שֶׁהִתְקַיְּמָה, בְּדֶרֶךְ לֹא-צְפוּיָה.

חִיָּה רִבִּי לױ-יִצְחָק מִבְּרִדִּיצ'ב, וְאָמַר בְּשִׁמְחָה: "רְאִיתִי כִּי מְזֻלָּה הִשְׁפַּל עַד עֶפְרָה, וְלֹא הִיתָה לִי בְּרָרָה אֵלֵּא לְשַׁלַּח אֶת 'בַּעַל הַחֲלוּמוֹת' שִׁדְבֵּר עַל לֵב הַפְּרִיץ, לְהַחֲלִיף עִמָּה אֶת כֶּרֶטִּיסוֹ, שֶׁכֵּן

צִיּוֹן ר' לױ יִצְחָק מִבְּרִדִּיצ'ב זִיע"א

בְּדֶרֶךְ אַבוֹתֵינוּ

את הקונים ולומר להם כי טעה, אולם הללו יצאו כְּבָר את העיר, ואיש לא ידע להיכן הלכו. צער רב מלא את לבו של רבי חנניה, על הנוק שנגרם לקונים, ועל כך שאין ביכולתו לתקן את המעות. חלף זמן, ואותם קונים שוב הזדמנו לצפורי. הפירם רבי חנניה ורץ לקראתם כדי לתקן את טעותו. "רצוני להודיע לכם", אמר, "כי אותו דבש שמכרתי לכם בפעם הקודמת לא היה דבש דבורים, אלא דבש תאנים. מתוך טעות נתתי לכם ממנו, ועתה מוכן אני להחליפו, או להשיב לכם את ההפרש!"

השיבו הקונים: "אין כל פסול בדבר, להפך, הדבש ההוא היה טוב למלאכה שבה אנו עוסקים. ממנו חפצנו לקנות אז, וממנו חפצים אנו לקנות גם היום. לא היתה כל טעות".

שמח רבי חנניה על שלא נכשל בהונאה אפלו בטעות, ולמרות זאת, נהג לפנים משורת הדין, ואת יתרת הכסף שקבל בעבור אותו הדבש נדב לבנין בית מדרש חדש בעיר צפורי.

למרות שלכן הארמי מתעמר בעקב ומחליף את משפחתו עשרת מונים, יעקב אבינו נזהר בממון הזולת ומקפיד מאד שלא יפשל חלילה בפגיעה בממון הזולת.

רבותינו מספרים על רבי חנניה, אחד מאמוריאי ארץ ישראל (חכמי התלמוד), שכדי לפרנס את משפחתו עסק במסחר דבש, שהיה מצרף שהופק בסביבות עירו צפורי. חביות רבות של דבש דבורים ושל דבש תאנים, מנחות היו במחסנו, ולשם היו מגיעים לקוחות לקנות סחורה.

יום אחד הגיעו אל מחסן הדבש אנשים מעיר אחרת, ורצו לקנות דבש רב. מכר להם רבי חנניה את הכמות הגדולה שבקשו, וקבל תמורתו סכום כסף נכבד. הקונים יצאו כשחביות הדבש על שכמיהם, העמיסו אותם על גמלים ופנו לשוב לעירם.

כשעמד רבי חנניה לנעל את המחסן ולשוב לבית המדרש, התברר לו כי במקום למכר לאנשים דבש דבורים, מכר להם בטעות דבש תאנים, שזהו דבש זול יותר. מהר לרחוב העיר, לחפש

בְּדֶרֶךְ הַחֲנוּהַ

העולם בתורה ומעשים טובים! דבר נפלא כתב רבנו אברהם סבא (מגולי ספרד) בספרו 'צרור המור', כי גם לאחר לדת יהודה, המשיכה לאה להשתוקק לבן נוסף. ידעה לאה כי המלכות יוצאת מיהודה, אה שאפה לבן תלמיד חכם, כיון שידעה שאפלו המלך פנוע וכפוף לדעת תורה. כיון שהרבטה להתפלל לבן נוסף, התאמץ ראובן בנה הבכור למצא לאמו דודאים המסגלים ללדה, כאלו לא ילדה לאה בנים מעולם! עד שאין בן תלמיד חכם הרי זה כאלו טרם הביאה בנים לעולם! לכן את שמו של בנה החמישי קראה לאה- 'יששכר' באמרה "נתן אלקים שכרי" – זה

זכתה לאה אמנו ללדת ששה בנים. מחצית משבטי ק-ה הם בניה. התורה מספרת כי "עיני לאה רבות". רבותינו בעלי התוספות מפרשים זאת בצורה נפלאה! בכדי לגדל בנים אהבי ה' מאירים בתורה, ענדה לאה אמנו טס של זהב כנגד לבה, שעליו חקוק "תורה צוה לנו משה מורשה קהלת יעקב", וכה, יפיטו בניה התינוקות בטס זה בשעה שהם בדיה. קרני השמש שהאירו על טס הזהב, הזיקו לעיניה ועל כן היו עיניה רבות.

לאה לא חשבה כלל על עצמה ועל עיניה! כל מגמתה בחיים היתה לזכות לבנים המאירים את

השָׁכַר בוֹ אֲנִי חִפְצָה! תּוֹרָה הַקְדוּשָׁה!
הַפְרוּשׁ הַמְקַבֵּל שֶׁל 'עֵינֵי לֵאָה רַכּוֹת' הוּא כְּדַבְרֵי
חַז"ל, שֶׁהֵיטָה בּוֹכָה שְׁלֵא תַעֲלֶה בְּגוּרְלוֹ שֶׁל עֶשׂו,
שֶׁהָיוּ אֲנָשִׁים אוֹמְרִים "שְׁתֵּי בָנוֹת לְלֶבֶן וְשְׁנֵי בָנִים
לְרַבֵּקָה – הַגְּדוּלָה לְגְדוּל וְהַקְטָנָה לְקִטָּן". הַרְבֵּתָה
לֵאָה בְּבָכִי עַד שֶׁנִּשְׁרָוּ רִיסֵי עֵינֶיהָ. הִיא רוֹצָה בָּנִים
טוֹבִים וְכַשְׂרִים!

**נִשְׁאֵלֶת הַשְּׁאֵלָה: פֶּאֶשֶׁר רַחֵל מְבַכָּה עַל בְּנֵיהָ,
יוֹצֵאת בַּת קוֹל וְאוֹמְרַת: "מִנְעֵי קוֹלָהּ מִבְּכִי וְעֵינֶיהָ
מִדְּמָעָה", מְבַשְׂרִים לְרַחֵל כִּי עֲתִידִים בְּנֵיהָ לָשׁוּב
מֵאֶרֶץ שְׁבָכִים. מִדּוּעַ אִין בַּת קוֹל יוֹצֵאת לְנַחֵם אֶת
לֵאָה הַבּוֹכִיָּה "מִנְעֵי קוֹל מִבְּכִי וְעֵינֶיהָ מִדְּמָעָה –
כִּי לֹא תִנְשָׂאֵי לְעֶשׂו כִּי אִם לְיַעֲקֹב!" הֲרֵי בְּשָׂמִים
יודעים את העתיד, למה מניחים לה לבכות?**

אָמְרוּ הַצְּדִיקִים כִּי הַבְּכִי שֶׁל לֵאָה הִיא בְּכִי כְּדֵי
לְזַכּוֹת בְּבָנִים כְּשָׂרִים. הִיא לֹא רוֹצָה לְהַנְשֵׂא
לְעֶשׂו כְּדֵי שִׁיחִיו לָהּ בָּנִים טוֹבִים. מַעוֹלָם לֹא
אוֹמְרִים לְאָדָם לְעַצֵּר אֶת בְּכִיו בְּשַׁעַה שֶׁמְבַכָּשׁ
עַל בָּנִים טוֹבִים! דְּמָעוֹת אֵלֶּה, בְּכֹחַן לְהַשְׁפִּיעַ
וּלְעוֹרֵר רַחֲמֵי שָׂמִים.

כִּמָּה אִמְהוּת מִתְפַּלְלֹת מִדֵּי יוֹם בְּיוֹמוֹ, וּבַפֶּרֶט
בְּעָרֵב שֶׁבַת בְּזִמְזוֹן הַדְּלָקַת הַנְּרוֹת: "אֲנִי רוֹצָה לְזַכּוֹת
לְבָנִים טוֹבִים!" עֲלִינוּ לְשִׁמְעַ בְּכִי זֶה! מִחוֹבֶתְנוּ
לְהַטּוֹת שְׁכָם וְלִהְיוֹת נְאֻמָּנִים לְדַבֵּר ה' וְלַעֲזוֹר
לְתַפְלוֹת לְהַתְקִים. לְקָרֵב אֶת הַבָּנִים לְאַבְיָהֶם
שֶׁבְּשָׂמִים!

שָׁח מְנַהֵל בֵּית סֶפֶר בַּחֲנוּהַ הַעֲצָמָא, אֲשֶׁר יָדִיו רַב
לוֹ בְּקָלִיטַת 'לְדֵי קְרוֹב': "לְעוֹלָם לֹא אֲשַׁכַּח אֶת
אִמּוֹ שֶׁל לִידוֹר (שֵׁם אֲמַתִּי). בְּנֵה נִרְשָׁם לְבִיָּה"ס
בְּהַכְּנֹת וּבְסִיּוּעַ פְּעִילֹת 'קָרַן הַסְּעוֹת'. בְּהִיּוֹתוֹ
יָלֵד עֲרֻנִי וְשׁוֹבֵב, רָגִיל הִזָּה לְהַסְתַּבֵּר בְּמַעֲשֵׂי
קוֹנְדָס. וַיְהִי הַיּוֹם, נֶאֱלָצְתִּי לְזַמֵּן אֶת הוֹרֵיוֹ שֶׁל
לִידוֹר, וּלְשׁוֹחַח אֶתְּם עַל מַעֲשֵׂי חֲצָפָה שֶׁלְּצַעֲרֵי
הִזָּה רָגִיל בְּהֵם. שְׁמָעָה אִמּוֹ, הַחֲוִירָה, נִשְׁכָּה
שְׁפָתֶיהָ בְּשִׁקֵּט, וּלְאַחַר רָגַע פְּרָצָה בְּבָכִי. בְּכִי
תִמְרוּרִים. אֶת פְּנֵיהָ כִסְתָה בְּכַפּוֹת יָדֶיהָ כְּשֶׁהִיא
בּוֹכָה בְּקוֹל, כָּל גּוֹפָה הַתְּנוּעָע וְרַעַד מִבְּכִי!

וְכָה אָמְרָה אִמָּא שֶׁל לִידוֹר בְּעוֹדָה מִתִּפְחַת: "כָּל
שְׁנוֹתֵי חַלְמַתִּי וְהַתְּפַלְלָתִי עַל בֶּן בֶּן-תּוֹרָה. גְּדַלְתִּי
בְּסַבִּיבָה מְנַכְרַת לְתוֹרָה, אֲךֵּן זְכַרְתִּי אֶת דְּמוּתוֹ שֶׁל
סָבָא שֶׁהִיָּה תַלְמִיד חָכֵם. בְּתִיכּוֹן שְׁמַרְתִּי עַל עֲצָמֵי,

לֹא נִגְרַרְתִּי אַחֲרֵי בָנוֹת גִּילִי, שְׁאִפְתִּי לְהַעֲמִיד בֵּית
כָּשֶׁר – וְזוֹאת מִבְּלִי לְדַעַת הַרְבֵּה עַל יְהוּדוֹת וּמִבְּלִי
לְשִׁמֵּר תּוֹרָה וּמִצְוֹת כְּרֵאוּי. לְקִרְאת נְשׂוּאֵי דְבַרְתִּי
עִם בְּעָלֵי הַמֵּיָעֵד עַל כֶּה שְׁאֵת יְלָדֵינוּ נִשְׁלַח לְחַנוּהַ
דְּתִי, אוֹתוֹ אֲנַחְנוּ עֲצָמָנוּ לֹא זְכִינוּ לְקַבֵּל. מִתּוֹךְ
דְּחַק כָּלְכָלִי אֲנוּ מִתְגוֹרְרִים בְּיָשׁוּב מִרְחֵק. כְּשֶׁנּוֹלַד
בְּנֵנוּ הַבְּכוֹר, לִידוֹר, דְּמִיָּנְתִּי אוֹתוֹ עִם כֶּפֶה וְצִיצִית,
אֲךֵּן חֲשַׁשְׁתִּי, הִיאֲךֵּן יִלְמַד בַּחֲנוּהַ דְּתִי, הֲרֵי בְּיָשׁוּב
שְׁלָנוּ יֵשׁ רַק בִּי"ס כָּלְלִי... רֵאִיתִי מוֹדְעָה שֶׁל קָרַן
הַסְּעוֹת. הַשְּׁתַּתְּפָתִי בְּעָרֵב שְׁאֲרָגְנוּ פְּעִילֹת 'קָרַן
הַסְּעוֹת', הִיאֲנִתִּי לְהַרְצָאָה שֶׁל הַרְבֵּ, צְפִינוּ
בְּסֶרְטוֹן הַסְּבֵרָה, וְאֵן שְׁאֵלְתִּי – אֲכַל אִין תִּלְמוּד
תּוֹרָה כָּאֵן בְּיָשׁוּב! הֲשִׁיבוּ לִי: "מִדֵּי בְּקָר יוֹצֵאת
הַסְּעָה מְסַדְרַת, מְלוּוָה בְּמוֹרָה, רַכָּב חֲדִישׁ שִׁיִּסִיעַ
אֶת הַיְלָדִים לְתַלְמוּד תּוֹרָה בְּעִיר הַסְּמוּכָה!"

הָאֵם הַמְּשִׁיכָה בְּסַפּוּרָה, תּוֹךְ שְׁעָדִין הִיא פּוֹרְצַת
מִדֵּי פַעַם בְּבָכִי מֵאֶפֶק. "אַחֲרֵי כָּל הַתְּקוּוֹת וְכָל
הַצְּפִיּוֹת, כָּל הַמֵּאֲמָצִים וְהַנְּסִיעוֹת – בְּנֵי לֹא לוֹמַד
טוֹב? הוּא עוֹשֶׂה בְּעִיּוֹת?" וְשׁוֹב פְּרָצָה בְּבָכִי...

הַמְּשִׁיחַ הַמְּנַהֵל וְסֶפֶר בְּהַתְּרַגְּשׁוֹת: "הַמְּחַנְכֵת
וְאֲנֹכִי, הַתְּרַגְּשָׁנוּ מְאֹד מִדְּמָעוֹתֶיהָ שֶׁל הָאֵם,
שֶׁלְמֵרוֹת חַזוּתָהּ הַחִיצוֹנִית הַתְּגַלְתָּהּ כְּבַעֲלַת
שְׂאִיפּוֹת רוּחָנִיּוֹת גְּבוּהוֹת. יַעֲצָנוּ לָהּ לְצַרְף גַּם
אֶת בְּנָהּ, לִידוֹר, לְפַגִּישָׁה. כְּשֶׁשָּׁמַע לִידוֹר עַל
שְׂאִיפּוֹתֶיהָ הַטְּהוּרוֹת שֶׁל אִמּוֹ, כְּשֶׁשָּׁמַע שֶׁכָּל חַיָּה
תְּלוּיִים בְּעֲלִיתוֹ בְּתוֹרָה וַיִּרְאֵת שְׂמִים, כִּי הוּא
תְּקוּוֹתָהּ וְעֲתִידָהּ, נִכְנָסוּ הַדְּבָרִים לְלִבּוֹ. הַדְּמָעוֹת
שְׁטָפוּ גַם אֶת פְּנֵיו, וְסָלְקוּ אֶת קִלּוֹת הָרֵאשׁ
שֶׁנִּצְפָּתָהּ בּוֹ עַד הַנָּה".

הַמְּנַהֵל סִים בְּהַתְּרַגְּשׁוֹת: "כִּיּוֹם מִפְּאֵר לִידוֹר אֶת
סִפְסָלֵי יְשִׁיבָה גְּדוּלָה בִּירוּשָׁלַיִם. פְּעִילֵי הַקָּרַן לוֹו
אוֹתוֹ לְעוֹלָם הִיִּשְׁיבוֹת. הַדְּרִיכוּ אֶת הוֹרֵיוֹ, וְתִמְכוּ
בוֹ בְּצַעֲדֵיו הָרֵאשׁוֹנִים. הַצְּלַחְתוּ בְּתוֹרָה הַבִּיאָה
מִהַפֶּד לְמִשְׁפָּחָה כְּלָהּ. אַחֲיוֹתֵינוּ לּוֹמְדוֹת אֲךֵּן הֵן
בְּ"בֵית יַעֲקֹב", וּמִסְעוֹת ע"י 'קָרַן הַסְּעוֹת' מִהֵיִשׁוּב
לְעִיר".

פְּעִיל 'קָרַן הַסְּעוֹת' חוֹתֵם סְפוּר זֶה וּמוֹסִיף,
שֶׁכֵּאֲשֶׁר הַבְּחוּר לִידוֹר זָכָה לְכַתֵּב מֵאֶמֶר שֶׁל
חֲדוּשֵׁי תּוֹרָה שֶׁנִּשְׁלַח בְּאֲמָצְעוֹת נְצִיגֵי ה'קָרַן' לְשַׁר
הַתּוֹרָה מִרְוֵן רַבִּי חַיִּים קִנְיָבְסְקִי שְׁלִיט"א, הוֹסִיף
לִידוֹר בְּקִשָּׁה לְהַתְּבַרֵּךְ מִפִּי גְּדוּל הַדּוֹר. כִּמָּה מְרֻגָּשׁ

הזהר לראות כי שמו לבקרה הוא "לידור בן לאה"! 'קרן ההסעות' שומעת ומפגימה. נושאת בעל ומפעילה. לב טס של זהב כנגד לבה, לב טהור ונקי. שואפת לבנים בני תורה. מותרת על עצמה למען בניה. היא בוכה - ועלינו לשמע.

ענו על לפחות אחת מהשאלות הבאות:

- ערה את שמות בני יעקב בראשימה לפי ארבע האמהות!
- כמה זמן חלף בין נשואי לאה ליעקב, לבין נשואיו עם רחל?
- מיד לאחר לדת יוסף מבקש יעקב לשוב לארץ אבותיו. מה דורשים על כך חז"ל?

שלחו לנו למייל: zaida@kerenh.org.il או לפקס 03-8004455 ומי שפתר את החידות – נפרסם את השם שלו עם הפתרון בעלון הבא.

תשובות לפרשת תולדות

- הפלשתים סתמו ורבו על שתי הבארות הראשונות שחפרו עבדי יצחק, ואלו על הבאר השלישית לא רבו. מה דורש על כך רבנו הרמב"ן בפרושו על הפרשה?
- הבארות הראשונות הם כנגד שתי בתי מקדש שנחפרו, ואלו הבאר השלישית, עליה לא רבו הגוים ולא סתמוה - רומזת על בית המקדש השלישי שיעמד לנצח!
- יצחק אבינו חי 180 שנה. מדוע חי אברהם אבינו 175 שנה בלבד?
- אמרו חז"ל כי הפחיתו לאברהם אבינו חמש שנים מחייו, שלא יראה את עשו בן-בנו יוצא לתרבות רעה. מאיזה פסוק בפרשתנו דורשים כי "יצחק אבינו תקן תפלת מנחה"?
- על איזה פסוק כותב רש"י "אינו יודע מה מלמדנו?" ומה אנחנו צריכים ללמד מדברים אלה?
- "לבו, אחי רבקה, אם יעקב ועשו". צדיקים למדו מכאן שאין להתביש כשלא יודעים משהו!

הפותרים: נפתלי ח. | אביגדור ה. | מוישי ה. | רותי א. | רבקה ד. | רחל ק.

**מעונינים להנציח את העלון הבא לזכות יקירכם?
צרו איתנו קשר במייל: zaida@kerenh.org.il**

**רוצים את העלון אצלכם?
שלחו בקשה לדוא"ל zaida@kerenh.org.il ונשלח אליכם!**

ת.ד. 257 בני ברק או בהעברה לבנק הפועלים סניף 655 מס' ח-ן: 339991 קרן הסעה וסיוע לתלמידי החינוך העצמאי ע"ר 95-659-804-5 התרומות מוכרות לצרכי מס לפי סעיף 46 כמו"כ ניתן לתרום בקלות ובמהירות בכל עמדות "גורדים פלוס" ברחבי הארץ